

Per 1015/2005

10027450,3

GORISKA KULIŽNICA

COBISS

Kraljica

Glasilo prijateljev Svete Gore

Leto XL • št. 3. • december 2005

Izdaja:
Franciškski samostan Sveta
Gora, 5250 Solkan

v sodelovanju
z založbo *Brat Frančišek*

Ureja:
p. Bernard Goličnik
p. Stane Zore
p. Pavel Krajnik

Odgovorni urednik:
p. Bernard Goličnik

Oblikovanje:
br. Dragan Vampola

Tisk:
Tiskarna Pleško, Ljubljana

Izhaja s cerkvenim dovoljenjem
v 6.000 izvodih

Fotografije so prispevali:
Foto Zavavlav: 12, 13, 14
Vili Krivec: 3, 4, 5, 6, 7
pater Bernard: naslovnica, 15,
17, 18, 19, 21, 22, 26, 27, 44
TAU: 34
Porziuncola: 38
Arhiv: 16

Foto na naslovnici: Kapelica z
zdajšnje podobo Matere Božje
in Jezusa na Goriščeku blizu
solkanskega pokopališča. Mo-
zaik iz soških kamenčkov je leta
1968 izdelal akademski slikar
Rafael Nemeč, ker je upodo-
bitev Jožeta Srebrniča močno
načel čas.

Na zadnji strani: Solkan

ISSN 1581-7342

KAZALO

4

*Evharištija .
sonce našega življenja*

8

*Julijski gost -
oče James Manjachel*

14

*Arhitekt Danilo
Fürst*

16

*Svetogorski starosta:
p. Pavel Krajnik*

- 7 Prve zaobljube brata Andreja in Miha
- 12 Koncert Krajevne skupnosti Solkan
- 15 Evharistični praznik na Goriškem
- 23 Mali Frančiškov prijatelj
- 24 Ljudske pobožnosti in adventni čas
- 26 Svetogorski spomin
- 28 Svetogorski dnevnik
- 34 Tau
- 36 Pastirica Urška
- 38 Vsak duhovnik uči po svoje
- 40 Prišli so k svetogorski Božji materi
- 42 Prošnje in zahvale

Spoštovani prijatelji Svete Gore

Priča smo živahnim razpravam o gospodarskih reformah v Sloveniji. Tisti, ki podpirajo reforme, pravijo, da so nujne za dosego večje materialne blaginje državljanov v prihodnosti in opozarjajo, da bo brez njih prišlo do zloma gospodarstva. Nasprotniki pa so prepričani, da bodo reforme povzročile padec življenjske ravni državljanom in ker reforme zahtevajo določeno mero odrekanja, bi jih najraje odložili za prihodnost.

Tudi advent pred nas postavlja zahtevo po preobrazbi našega duhovnega življenja, da bi rasli v veri in lepih medčloveških odnosih in bili deležni duhovne blaginje z vstopanjem v občestvo svetih. Že prvi greh Adama in Eve je povzročil duhovni zlom človeštva, iz

katerega se samo ni zmoglo pobrati. Zato je Bog Stvarnik začel najobsežnejšo in najpomembnejšo »reformo« v zgodovini človeštva z odrešenjskim načrtom: Bog sam se je v Jezusu Kristusu učlovečil, da bi obnovil stvarstvo, ki ga je človeštvo spravilo v nered. Adventni klic »Prpravite pot Gospodu!« nas vabi, da bi sprejeli zahteve »božje ekonomije« odrešenja in se dejavno vključili v božji načrt duhovne prenove.

Bizantinsko bogoslužje božičnega dne pravi: »Kaj naj ti ponudimo, o Kristus, ker se ti za nas rodiš na zemlji kot človek? Vsaka od ustvarjenin, ki so tvoje delo, ti namreč daje svoje pričevanje hvaležnosti: angeli svojo pesem, nebesa zvezdo, modri svoje darove, pastirji svoje ob-

čudovanje, zemlja votlino; mi ljudje ti darujemo Mater Devico.« Naše najlepše pričevanje hvaležnosti Jezusu Kristusu za milost odrešenja bo naše prizadevanje za čistost srca. Spoštovani prijatelji Svete Gore!

V duhovni pripravi na božič naj vaši domovi postanejo Betlehem, kraj radosti, dobrotljivosti, usmiljenja, ljubezni in bratstva. Prihajajoče novo leto 2006 pa naj bo srečno, zdravo, v tesni povezanosti z Jezusom Kristusom in Marijo.

Vse to vam želimo

*bratje frančiškani,
manjše sestre Marije Breznadožne
in manjše sestre sv. Frančiška.*

Dogodki, ki se ponavljajo, romanja, ki se dogajajo iz leta v leto, imajo svojo zgodovino.

Romanje treh dežel je eno takih. Beleži že 21 let srečevanj, molitev, druženja, odkrivanja različnosti v edinosti in končno veselja zaradi življenja v sosesčini: na stičišču zgodovine, geografije in vere. Letošnje srečanje na Sveti Gori je potekalo pod skupnim imenom: Evharistija – sonce našega življenja Aucaristia – il sole della nostra vita Eucharistie – die Sonne unseres Lebens.

Evharistija –

sonce našega življenja

Nosilno misel letošnjega srečanja je navdihoval božji služabnik Lojze Grozde, saj odlično sovпада z letom sv. Evharistije.

Ob letošnjem srečanju treh dežel 3. septembra na Sveti Gori se smemo ozreti na prvo srečanje pred 21 leti, ki je bilo pri Gospe Sveti na Koroškem

v Avstriji. Vsekakor je bila takratna zamisel celovškega škofa Egon Kapellarija odličen korak k sožitju med sosedi: Italijani, Nemci in Slovenci. Na simbolni ravni je točka stičišča vrh gore Peč (Monte Forno, Ofen, 1518m) v zahodnih Karavankah, ki velja za točko treh dežel (Dreiländereck). Edinstvena pa je ta točka v pomenu treh narodov, Romanov, Germanov in Slovanov z najbližjim svetiščem Sv. Višarje. Za Germane je ta točka najbolj južna, za Romane najbolj vzhodna, za Slovane pa najbolj zahodna. Enkratnost tega dela Evrope je dobesedno narekovala tudi način nekega dogajanja na narodnem in verskem področju. Vsi trije narodi smo po veri kristjani, v večini katoličani. Na tej osnovi je celovski škof Egon Kapellari leta 1984 povabil videmskega nadškofa Alfreda Battistija, ljubljanskega nadškofa dr. Alojzija Šuštarja in vernike vseh treh škofij k skupnemu slavlju h Gospe Sveti na Koroškem na prvo nedeljo po velikem šmarnu. Iz Slovenije je takrat h Gospe Sveti peljalo 38 avtobusov, iz Italije 10 in iz Avstrije 46. Kako močan je bil duhovni naboj tega prvega srečanja, ne priča le številna udeležba, ampak tudi sodelovanje navzočih, predvsem pa ogenj besede pri vseh treh ordinarijih. Gostitelj škof Egon Kapellari je srečanje označil: »V skup-

nem razvoju so si ta ljudstva podarila mnogo dragocene- ga, v dobi nasprotovanj pa so veliko trpela«, zato je v svojem nagovoru klical Svetega Duha, ki oživlja ter uresničuje mir in spravo med ljudmi. Videmski nadškof Battisti je v daljšem nagovoru poudaril: »Preden smo prišli sem, smo morali prekoračiti meje, carine. Civilno in politično smo razdeljeni narodi, toda cerkveno ne. Tu ni meja ne carin. En Gospod, ena vera, en krst,

en Bog in Oče. Glejte, v tem je velika in globoka edinost. Vero v to znova potrjujemo tudi pri Gospe Sveti. Brezje, Višarje, Gospa Sveta – geografsko so to življenjske točke edinosti narodov – nemškega, italijanskega in slovenskega. Prišli smo sem, da to edinost okusimo in razglasimo. Kličevo politikom, ki imajo nalogo združiti Evropo: Pohitite vendar z gospodarsko, kulturno in politično edinostjo evropskih narodov! Kristjani vas pričakujemo. Mi to že

**Tu ni meja
ne carin. En
Gospod, ena
vera, en krst,
en Bog in
Oče. Glejte, v
tem je velika
in globoka
edinost.**

bivališči, o kakršni je takrat sanjal tudi nadškof dr. Alojzij Šuštar, je uresničena. Gotovo potrebuje ta hiša še »notranjo opremo Duha«. Umaknitev meja bi bilo le mlahavo delo brez trajnih sadov. V delu za notranjo prenovno Evrope, za vsebino, ki jo daje Duh, za takšno Evropo, ki jo predstavlja tudi srečanje treh dežel, se je bilo tudi letos potrebno srečati. Kje drugje kot v »Evharistiji, soncu našega življenja«, je ta notranja duhovna oprema evropske hiše najbolj mogoča! Letos je Sveta Gora v svojem svetišču gostila nekaj manj kot 2000 romarjev iz vseh treh dežel; sicer trikrat manj kot na prvem srečanju pri Gospe Sveti leta 1984. Letošnje srečanje na Sveti Gori je vodil nadškof msgr. Alojz

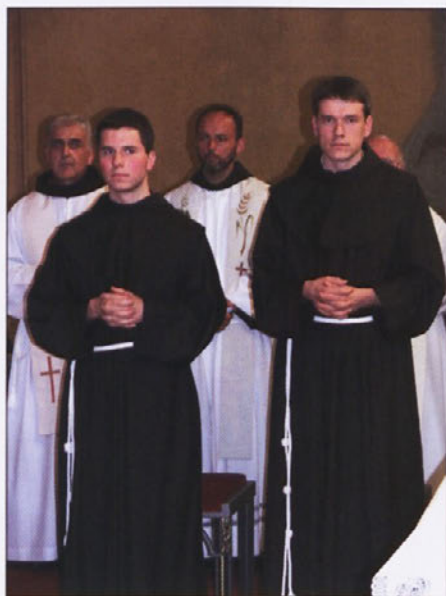
Uran, kot gostitelj v škofiji je imel pozdravni govor msgr. Metod Pirih, somiševaleci so še nadškof Pietro Brollo iz Vidma, nadškof Dino de Antoni iz Gorice, škof Alois Schwarz iz Celovca, pomožni škof dr. Jurij Bizjak iz Kopra in začetnik teh srečanj, zdajšnji graški škof Egon Kapellari. Pri bogoslužju so sodelovali mešani pevski zbor župnij Hrenovice in Slavi-na, organist Leon Kernel, zborovodja Bogdan Debevec; ljudsko petje je vodil Slavko Hrast, ceremonier je bil Aleš Rupnik. Prihodnje leto bo srečanje pripravila Videmska nadškofija. O kraju bomo pravočasno obveščeni.

p. Peter Lavrih

uresničujemo in okušamo. Ni nam dovolj Evropa svetega Benedikta, že vnaprej smo združeni tudi z Evropo sv. Cirila in Metoda. To edinost si želimo in sanjamo o njej. Devica, božja Mati, posreduj nam pri Bogu zanjo!«
V resnici so bile to nadškofove preroške besede. In uresničitev se je zgodila pod pontifikatom Janeza Pavla II.. Za takratni jugoslovanski utrip, pod katerim smo bili Slovenci, so bile to le sanje. Danes že okušamo uresničitev. Evropska hiša z mnogo

Prve zaobljube brata Andreja in Miha

Letošnji praznik Marijinega rojstva, mali šmaren, smo na Sveti Gori obhajali še posebej slovesno. Pri popoldanski sveti maši ob 16. uri sta s prvimi zaobljubami zaključila svoj noviciat na Sveti Gori brata Andrej Pollak in Miha Pate, oba iz ljubljanske župnije Bežigrad. Prav zato se je pred Marijinim oltarjem zbralo mnogo Bežigrajčanov skupaj z njunimi sorodniki in prijatelji. Predvsem pa smo se novozaobljublencev razveselili bratje frančiškani, tako provincial p. Viktor Papež, ki je sprejel prve zaobljube, kot tudi vsi ostali bratje, še po-

sebej bogoslovci. S svojo navzočnostjo smo želeli podpreti brata Andreja in Miha in jima izreči dobrodošlico v Ljubljani, kjer bosta nadaljevala študij na Teološki fakulteti. Na slovesnost prvih zaobljub so prišli tudi bogoslovci bratje kapucini in minoriti. Lepo je bilo videti brate vseh treh Frančiških redov v objemu Svetogorske Kraljice, ki naj vse, predvsem pa novozaobljubljena brata Andreja in Miha, varuje na naši poti za Gospodom.

br. Andraž Arko

Na slovesnost prvih zaobljub so prišli tudi bogoslovci bratje kapucini in minoriti. Lepo je bilo videti brate vseh treh Frančiških redov v objemu Svetogorske Kraljice.

oče James Manjackal

Julijski gost oče James Manjackal

Center Kraljice miru Kurešček je v svetogorski baziliki 12. in 13. julija 2005 pripravil duhovni seminar na temo Vsemogočni zdravnik - Jezus v evharistiji, ki ga je vodil katoliški duhovnik iz Indije oče James Manjackal. Obisk seminarja je presegel vsa pričakovanja organizatorjev, saj je bilo v baziliki vsak dan več kot dva tisoč ljudi, med njimi zelo veliko mladih in mnogo takih, ki so se od Cerkve oddaljili.

Oče James je leta 1975 prejel posebne karizme (darove Svetega Duha) in postal karizmatični pridigar. Od takrat dalje potuje po svetu in vodi duhovne seminarje, na katerih se zgodi mnogo telesnih in duhovnih ozdravljenj. Oče James se zaveda, da njegova izredna karizma ozdravljanja privlači veliko poslušalcev,

kar izkoristi za oznanjevanje evangelija. Tudi med seminarjem na Sveti Gori je začutil, da je bilo v cerkvi precej ljudi, ki ne sprejemajo Jezusa za svojega odrešenika, zato je v nagovorih večkrat poudaril, da njegovo poslanstvo ni ozdravljanje, ampak oznanjevanje. Drugače povedano, ozdravljanje je neločljivo povezano z oznanjevanjem. Kadar oznanjamo, da Jezus živi, takrat se pojavijo znamenja. Predvsem v današnjem kaotičnem času, ko se ljudje zatekajo k raznovrstnim zdravilcem in poskušajo najti odgovore na osnovna bivanjska vprašanja in rešitve za svoje težave v različnih idejnih tokovih novodobnih duhovnosti, je pomembno, da kristjani razumemo, da je dar ozdravljanja, kakor vse druge karizme, razodetje in

Predvsem v današnjem kaotičnem času je pomembno, da kristjani razumemo, da je dar ozdravljanja, kakor vse druge karizme, razodetje in delo Svetega Duha.

Oče James je udeležence seminarja resno posvaril pred karšnimkoli ukvarjanjem z okultnim ali ezoteriko, pred uporabo bioenergije, homeopatije ali kateregakoli drugega načina zdravljenja, ki izvira iz nekrščanskih miselnih tokov ali pa ponuja rešitve mimo (brez) Boga.

delo Svetega Duha. Oče James je udeležence seminarja resno posvaril pred karšnimkoli ukvarjanjem z okultnim ali ezoteriko, pred uporabo bioenergije, homeopatije ali kateregakoli drugega načina zdravljenja, ki izvira iz nekrščanskih miselnih tokov ali pa ponuja rešitve mimo (brez) Boga. Ozdravljenje je izključno Božje delo, ki ga Bog opravlja po ljudeh; gre za moč Tistega, ki je obudil Jezusa od mrtvih. Oče James je kot nujen pogoj za varno pot skozi življenje naglasil ljubezen do Cerkve in zakramentov. Da je večina udeležencev doumela, kaj je bistvo seminarja, so potrjevale dolge vrste pred spovednicami.

Med svojimi nagovori je oče James večkrat izrazil izredno naklonjenost in ljubezen do Slovenije. Slovenijo vidi kot deželo, ki bo imela pomembno vlogo pri ponovni evangelizaciji Evrope. Slovence je pozval, naj ostanejo zvesti svojim krščanskim koreninam, kar je bilo mogoče za nekatere presenečenje, saj je te besede izrekel človek, ki prihaja iz Indije - iz dežele, v katero v današnjem času hodijo iskat odgovor na vprašanje o smislu življenja mnogi Evropejci.

Prvi dan seminarja je daroval sv. mašo škof Metod Pirih, drugi dan pa škof Jurij Bizjak. Škof Pirih je v začetku mašne pridige ponovil besede po-

kojnega papeža Janeza Pavla II., ki je dejal, da je Prenova v Duhu dar Svetega Duha Cerkvi našega časa. Ljubezen do Cerkve in sprejemanje cerkvenega učiteljstva pa sta zagotovilo, da se izognemo čustvenemu doživljanju Božjega, iskanju izrednih stvari in intimističnemu umikanju,

ki se otepa apostolskega delovanja. V nadaljevanju je udeležence seminarja opozoril, naj svojo vero, razpoloženje in verska čustva izražajo tako, kot je primerno naši kulturi in naravi in naj nepremišljeno ne presajajo v naše okolje gibanja, ki so nastala drugod po svetu. Svoj nagovor je zaključil z razmišljanjem o sveti evharistiji, osrednji temi seminarja. Povedal je, da je

v svetem Rešnjem telesu Kristus navzoč pod podobo kruha in se nam daje v ljubeče zrenje in motrenje. Lahko prihajamo k njemu, se pri njem ustavljamo, se z njim pogovarjamo, ga častimo, molimo, ga prosimo, se mu zahvaljujemo in mu zadoščujemo. Kri-

stusa bi morali vsi še bolj poznati, še bolj ljubiti, še bolj posnemati, se še bolj poistovetiti z Njim. To je naš program, ki pa ga lahko dosežemo le preko sv. evharistije in sv. maše. Škof Jurij Bizjak je v svoji pridigi razmišljal o Svetem Duhu. Darove svetega Duha je ponazoril s pomočjo svetoписemske simbolike treh dreves: oljke, smokve in trte. Oljka je znamenje prve dvojice darov Svetega Duha: darov modrosti in umnosti. Ima majhne liste, ki si ne

delajo sence in ne delajo sence zemlji pod seboj. Sonce lahko pride do vsakega lista in vsi listi in vse veje se kopljejo v soncu. Tako je oljka podoba človeka, ki je ves presvetljen z božjimi resnicami in z vero v Boga in obenem podoba mirnih, krotkih in skromnih ljudi, ki drug drugemu ne delajo sence. Smokva je znamenje druge dvojice darov Svetega Duha: darov sveta in moči. Ima velike liste in debelo senco, ki je pekoče sonce ne more predreti. Kot taka postane podoba močnih ljudi, ki jim vročina skušnjav in strasti ne pride do živega. Trta pa je znamenje tretje dvojice darov Svetega Duha: darov spoznanja in strahu. Trta je znana po svoji silni rasti: polna soka in življenja poganja čvrsto svoje mladike. Prav zaradi njene hitre in silne rasti ne more stati sama, temveč potrebuje oporo - količek, na katerega jo je treba trdno povezati, obenem pa jo moramo tudi obrezovati. V primerjavi z neobrezano trto izgleda obrezana trta kakor oskubena in uničena. Čas trgatve pa pokaže resnico: uničena je tista trta, ki ni bila obrezana! Ob zaključku svoje pridige je škof Bizjak udeležence spod-

budil: "Dragi maziljenci! Rastite z vso močjo in ne ustrašite se biti obrezani. Ostanite na Kristusu in obrodite obilo sadu!" Odzivi udeležencev seminarja so bili različni. Nekateri so se s karizmatično duhovnostjo srečali prvič in so bili nekoliko zadržani, celo zbegani ali pa presenečeni nad živahnim slavljenjem, ki je potekalo v cerkvi. Velika večina - predvsem mladi - pa je bila navdušena nad živahnim in ubranim petjem ter nad besedami

očeta Jamesa, ki so jih nagovorile v globino in napolnile z upanjem. Mnogi izmed teh so dejali, da v času, polnem stisk, tesnobe in vsakodnevnih bolečin potrebujemo prav takih seminarjev, kjer si tako prepričljivo nagovorjen in ponovno sprejmeš odločitev, da boš sledil Jezusu. In prav zaradi tega smo prepričani, da bo seminar obrodil obilo dobrih sadov.

MP.

Veličasten zaključek praznika Krajevne skupnosti Solkan

Svetogorska bazilika je 11. septembra gostila tri mlade in zelo perspektivne slovenske umetnike.

Svetogorska bazilika je 11. septembra gostila tri mlade in zelo perspektivne slovenske umetnike. Bazilika, ki je velikokrat skrita v čarobno meglico, drugič pa ponuja edinstven razgled, ki sega od morja, briških gričev pa vse do Alp, nudi enkratno okolje za posebna glasbena doživetja. Organist Klemen Karlin, baritonist Matjaž Robavs in sopranistka Janja Hvala so pripravili vrhunski glasbeni dogodek in tako pomagali zaključiti praznovanje krajevnega praznika v Solkanu v zares velikem slogu. Baritonist Matjaž Robavs je študiral na Univerzi za glasbo in upodabljačo umetnost na Dunaju, kjer je v letu 2001 zaključil podiplomski študij in postal magister umetnosti. Publika v Solkanu je v letošnjem letu navdušil tako z nastopom

na božičnem koncertu s Kamniškimi koledniki 6. januarja kot v nastopu z orkestrom slovenske policije v septembru. Nastopal je v različnih opernih hišah: v Celovcu, Frankfurtu, Schwerinu, Antwerpnu, Ljubljani, Wexfordu, na Dunaju. Sodeloval je na različnih mednarodnih festivalih, koncertiral je po Evropi, Japonski, Kanadi. Organist Klemen Karlin je veselje do kemije, katere študij je zaključil v letu 1999, zamenjal z veseljem do glasbe. Po končani orglarski šoli v Ljubljani je študiral orgle na koroškem deželnem konservatoriju v Celovcu in na Univerzi za glasbo in upodabljačo umetnost na Dunaju, kjer je leta 2003 diplomiral z odliko. Prejel je več nagrad na slovenskih tekmovanjih mladih glasbenikov in na Evropskem tekmovanju mladih or-

glavcev v Ljubljani. Posveča se tudi pedagoškemu delu. Sopranistka Janja Hvala je študij na akademiji za glasbo v Ljubljani zaključila z odliko decembra 2004. Izobraževanje nadaljuje pri prof. Alexandru Brownu.

Čudovite interpretacije so dosegle enega svojih vrhuncev v Mozartovi Aleluji, kjer nas je sopranistka presenetila tako z razponom kot z izjemno dobro vokalno tehniko. Matjaž Robavs je ogrel srca z bo-

Leta 2000 je na državnem solopjevskem tekmovanju v svoji kategoriji dobila srebrno plaketo. V posebno čast si šteje nastop v cerkvi na blejskem otoku ob obisku španskega kralja in kraljice julija 2002.

Mladi umetniki so nas popeljali skozi dela velikih mojstrov Bacha, Mendelsohna, Schuberta in Mozarta do del slovenskih skladateljev, Gruberja, Mava, Ferjančiča in Vodopivca.

gatim, toplim baritonom ter eleganco, še posebej v slovenskem delu programa. V zaključnem duetu sta mojstra še enkrat dokazala svoje vokalne vrline. Klemen Karlin je izkoristil razkošje svetogorskih orgel in poslušalce popeljal v bolj meditativno držo. Mladi umetniki so navdušili tudi glasbene sladokusce.

Maja Pavlin Klemenc

Božična molitev

Emanuel!

Med nami si.

Z nami si.

*Ti si z nami kot
človek.*

*Resnično si vreden
občudovanja,*

Močni Bog!

Z nami si

Kakor človek,

Kot novorojeni

Človeškega rodu,

Nemočen človek,

Povit v plenice

In položen v jasli.

*Emanuel, Bog z
nami,*

Ali bi lahko storil

*Še kaj več, kot si
storil?*

Kaj več kot to,

*Kar gledajo naše
začudene oči?*

Ti si knez miru!

Kristus,

*Bodi prihodnost
človeštva!*

Janez Pavel II.

Danilo Fürst

1912-2005

H Gospodarju življenja, Arhitektu vseh arhitektov, je odšel Danilo Fürst. Po njegovih načrtih je bila prenovljena Kapela prikazanja na Sveti Gori in izdelan relikviarij s hrastičcem, na katerem se je Mati Božja prikazala fatimskim vidcem. Naj večni Arhitekt sprejme Danila Fürsta v Božjo hišo, odprto tistim, ki ga ljubijo.

Uredništvo

Arhitekt Danilo Fürst je v zadnjih desetletjih zorel kot človek in strokovnjak. Vedel je, da je lahko samo v popolni lepoti popolna daritev in bogočastje – od tu njegov čut in smisel za odgovornost in prefinjenost do konca in zavračanje vsake površnosti, povprečnosti in začasnosti. Zmeraj bolj je vedel, da je zadnji Arhitekt nekdo drug, on sam pa s svojim darom poklican, da tega Arhitekta odkriva in s svojimi deli ljudem ponavzočuje in posoja roke, glavo in srce. Ni naključje, da je zadnje njegovo delo monštranca, sveta posoda, v kateri tu na zemlji kažemo Boga pod podobo posvečene-

ga kruha. Žal njegovo zadnje delo ni dokončano. Mislim pa, da je vse arhitektovo delo ena sama monštranca: hiše, šole, cerkve in zvoniki, oltarji, nagrobniki, svečniki, relikviariji in tabernaklji, pa tudi urejeni vrtovi s ponosnimi sekvojami. Medosebni odnosi, pripadnost družini (ožji in širši), ljubeča zavzetost za ljudi v stiski in veselje nad uspehi drugih – vse je ena sama monštranca, ki kaže na smiselnost poštenega, ponosnega in pokončnega moža, g. Danila, velikega arhitekta in celovitega človeka.

p. Pavel Jakop

Evharistični pevski praznik na Goriškem

*»Rešnje Telo, ki pod podobo kruha z mlinom vere
melje naše slabosti, z vodo upanja napaja naše
kreposti in z ognjem ljubezni naša srca.«*

(Iz pridige škofa Jurija)

Pevci iz župnij Kromberk, Nova Gorica – Kapela, Nova Gorica – Kristus Odrešenik, Osek, Solkan in Šempas, ki se povezujejo v Pastoralno okrožje Nova Gorica, smo v nedeljo, 9. oktobra zaključili leto evharistije s skupnim čiščenjem in sv. mašo na Sveti Gori.

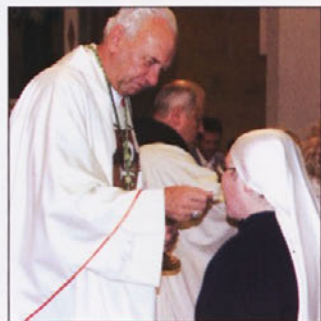
Z izmenjavo obiskov pevskih zborov, ki so sodelovali pri nedeljskih svetih mašah po posameznih župnijah, smo začeli konec pomladi. V septembru smo se pevci pod vodstvom zborovodkinje Milene Prinčič iz Solkana in organistke Terezije Paljk s Kapele pripravljali na zaključno slovesnost na Sveti Gori.

Čiščenje smo posamezni zbori obogatili z evharističnimi pesmimi, sledila pa je sveta maša s sodelovanjem združenih pevskih zborov, ki jo je daroval pomožni škof Jurij Bizjak. Navdušen nad petjem, ki je napolnilo svetogorsko baziliko, je tudi sam prispeval svoj lepi glas in obogatil bogoslužje.

Besedila in čudovite melodije evharističnih pesmi so prevzele tudi pevce in nas napolnile z veseljem. Po bogati maši smo si ob kozarcu in pesmi zaželeli podobnih druženj.

Marija Drešček

Svetogorski starosta
pater Pavel Krajnik
vse z veseljem

Ko ste se konec avgusta 1971. leta selili na Sveto Goro, ste ob njenem vznožju vzkliknili: "Zdaj se peljem v nebesa!" Vaš spremljevalec, dotedanji gvardijan samostana in rektor bazilike, Vam je odvrnil: "Ne! V vice!" Te besede so zapisane v privlačni knjigi Sveta Gora pri Gorici, ki je prevedena tudi v italijanščino in furlanščino. Kako ste tu doživljali pričakovana nebesa in kako vice?

Vse z veseljem. Tisti moj vzklik gvardijanu samostana in rektorju bazilike p. Martinu Percu je pomenil, da grem z veseljem v novo službo. Okoli leta 1953 so me nekoč iz Ljubljane poslali neko soboto na Sveto Goro v pomoč za spovedovanje. Takrat sem gledal in poslušal tedanjega rektorja bazilike p. Otokarja Dernovščka, kako je govoril romarjem s prižnice, ki je tedaj še bila ob stebri v srednji cerkveni ladji. Naslonil se je z rokami na ograjo pri prižnici, kot bi se naslonil na mizo, in govoril romarjem, kot bi doma pri mizi pripovedoval obiskovalcem o pastirici Urški in Marijinem prikazanju na Skalnici, o Urškinem zaporu in njeni čudežni rešitvi iz ječe pa o zidanju cerkve po Marijinem naročilu. Še zdaj imam pred očmi ta prizor. Veselil sem se torej nove službe na

kraju, kjer so se nekoč Urški nebesa odprla. To veselje mi je potem pomagalo obvladovati tudi težave v službi na Sveti Gori. Tudi Urški in ljudem, ki so zidali cerkev, nobene težave niso mogle vzeti veselja po Marijinem prikazanju.

Od leta 1974 do 1980 ste bili na Sveti Gori gvardijan. Kaj se je pomembnega dogajalo v času Vašega vodenja?

Prekrili smo vso streho na cerkvi z opeko vrste wierer. Ta kritina je trdna, da je mogoče hoditi po strehi, in opeke so sprijete med seboj, da jih burja ne premika. Lesene oknice v zakristiji in v kapeli sv. Mihaela smo zamenjali z železnimi. Uredili smo kapelo Marijinega prikazanja in zakristijo v pomožnih prostorih ob njej. Notranjost cerkve smo na novo ometali in pobelili. Odprli smo prehod iz cerkve v vežo pod zvonikom in ga opremili z novimi vrati. V cerkvi smo postavili križev pot, pripeljan iz Brežic, kjer so ga rešili iz frančiškanske cerkve, ki so jo Nemci med vojno porušili zaradi gradnje nove ceste. Slike križevega pota so iz 18. stoletja z letnico 1765. Iz delov, ohranjenih od porušene svetogorske cerkve v prvi svetovni vojni, smo v prezbitერიju postavili oltar k ljudstvu. Posvetil ga je leta 1980 koprski škof dr. Janez Jenko.

Veselil sem se torej nove službe na kraju, kjer so se nekoč Urški nebesa odprla.

Najstarejša knjiga v svetogorski knjižnici je *Rationale divinorum officiorum bogoslovnega pisatelja Viljema Duranda (1237-1296) o pomenu bogoslužja*. Tiskana je bila v Lyonu leta 1565.

Kaj bi nam lahko povedali o svetogorski knjižnici, ki jo skrbno urejate že vrsto let?

Za svetogorsko knjižnico je v samostanu pripravil prostor gvardijan p. Filip Rupnik leta 1983. Posvetoval se je z novogoriškim knjižničarjem dr. Marijanom Brecljem, ki je izbral za svetogorsko knjižnico ime po Alojziju Resu. P. Filip Rupnik je bil že leta 1962 v službi na Sveti Gori kot samostanski vikar pri gvardijanu p. Martinu Percu in že tedaj je začel knjige vpisovati v inventarni katalog. Leta 1983 pa je kot svetogorski gvardijan določil mene za knjižničarja. Tedanji provincialni knjižničar p. Ernest Žižmond je priskrbel za svetogorsko knjižnico katalogno omaro. Začel sem pisati listke za imenski in stvarni katalog ter jih vstavljati v katalogno omaro. Do zdaj sem vstavil katalogne listke za dvanajst tisoč knjižnih enot. Leta 2000 je direktor Goriške knjižnice Boris Jukič pregledal našo knjižnico in predlagal, da smo zanjo nabavili računalnik; vstavil je program in mi pomagal, da sem začel podatke o knjigah vstavljati v računalnik. Do zdaj sem vstavil okoli sto knjig. Delo

mi gre počasi, ker nove knjige še vedno katalogiziram.

Katera je najstarejša knjiga v knjižnici? S kakšne vrste fondom razpolaga knjižnica? Komu so knjige na razpolago?

Najstarejša knjiga v svetogorski knjižnici je *Rationale divinorum officiorum bogoslovnega pisatelja Viljema Duranda (1237-1296) o pomenu bogoslužja*. Tiskana je bila v Lyonu leta 1565. Na Sveto Goro je prišla okoli leta 1922 v sklopu knjig iz zapuščine pokojnega Ivana Bersende, dekana v Pičnu v Istri. Knjižnica je samostanska in v njej je predvsem verska literatura. Knjige so v samostanu vsem na vpogled.

Ob 450-letnici svetogorskega svetišča ste napisali nove šmarnice, 31 besedil, za vsak majski dan po

eno. V svetogorsko zgodovino ste vpletli izhodišča, ki jih to svetišče podarja sodobnemu kristjanu. Bi nam predstavili svoja besedila?

Šmarnicam sem dal naslov Marijina hiša. Cerkev je bila sezidana na Sveti Gori zato, da bi v njej sprejemali Marijino mišljenje, njeno zaupanje v Boga in bi postajali njena družina. Tako bi premagali medsebojno sovraštvo in v miru sodelovali. Ne sme biti več vojne, begunstva in pobijanja ljudi iz slepega sovraštva.

Arhiv Slovenske frančiškanske province v Ljubljani hrani zbirko 24 starih svetogorskih listin v latinščini, ki ste jih prevedli za Svetogorsko Kraljico. Kdaj ste začeli s prevajanjem teh dragocenih listin?

Prvi prevod je bil objavljen v božični izdaji 1995. leta pod rubriko Naše korenine. Zanj, 24. listino, sem prevedel leta 2004 za jesensko številko Svetogorske Kraljice. Zdaj prevajam iz italijanščine Svetogorski dnevnik p. Paolina Bassettija, ki govori o razmerah na Sveti Gori pred 60 leti.

Revija Svetogorska Kraljica je začela izhajati v Gorici kot mesečnik v letih 1938-39. Bila je edini

list v slovenščini, saj je bila takrat slovenska govorica prepovedana celo pri pridigi in cerkvenem petju. Kakšna je bila njena nadaljnja usoda?

Izhajanje Svetogorske Kraljice je bilo dovoljeno kot prevod italijanske revije La Madonna di Monte Santo samo za 400-letnico Marijinega prikazanja. Potem ni smela več izhajati. V letih 1957-1967 pa je Peter Flander, vnet Marijin častilec, v Trstu nanovo izdal osem številok Svetogorske Kraljice. Leta 1995 je takratni gvardijan p. Pashal Gorjup ponovno obudil Svetogorsko Kraljico in od takrat jo redno izdaja Frančiškanski samostan Sveta Gora.

Kronanca je največji svetogorski praznik. Od kdaj se praznuje?

Cerkev je bila sezidana na Sveti Gori zato, da bi v njej sprejemali Marijino mišljenje, njeno zaupanje v Boga in bi postajali njena družina.

**V listini o
njeni posve-
titvi je patri-
arh določil,
naj se obletni-
ca posvečenja
vsako leto ob-
haja v nedeljo
po prazniku
sv. Janeza
Krstnika.**

Od leta 1544, ko je škof Egidij Falcetta, namestnik oglejskega patriarha Marina Grimanija, 12. oktobra posvetil novo svetogorsko cerkev. V listini o njeni posvetitvi je patriarh določil, naj se obletnica posvečenja vsako leto obhaja v nedeljo po prazniku sv. Janeza Krstnika. S tem je obhajanje obletnice cerkvene posvetitve združil z obhajanjem obletnice Marijinega prikazanja pastirici Uršuli Ferligoj.

Goriški muzej je lani ob dnevih evropske kulturne dediščine izdal zgiban-ko, v kateri ste izčrpno predstavili svetogorsko podobo Božje Matere Marije, ki ima več poime-novanj: Svetogorska Kraljica, Mati Božje milosti, Blažena Marija, Sveta Marija. Zgovorna Marijina podoba je doživljala burno begunsko zgodovino, saj se je morala kar trikrat seliti s Svete Gore. Bi lahko v nekaj besedah razložili njeno globoko svetopisemsko vsebino?

V 16. stoletju so beneški slikarji pogosto slikali skupine svetnikov iz različnih zgodovinskih dob. Združevali so jih na slikah tako, da se med seboj pogovarjajo. Ljudje, ki so te slike gledali, naj bi najprej ugotovili, kaj se svetniki na sliki med seboj pogovarjajo in

potem naj bi predstavljeni pogovor nadaljevali z molitvijo. Ta način slikanja so imenovali sveti razgovor, v italijanščini la sacra conversazione. Kaj se torej pogovarjajo med seboj svetniki na Marijini svetogorski podobi? Glavna oseba, Jezus, dviga desnico in na njej ima stegnjene tri prste. Tako se predstavi: V začetku je bila Beseda in Beseda je bila v začetku pri Bogu in Beseda je bila Bog ... Marija, Jezusova mati, govori: Beseda je meso postala in med nami prebiva-

la ...Prerok Izaija drži v rokah knjigo svojih prerokb in prodorno gleda v prihodnost ter napoveduje: Glej, Devica bo spočela in rodila Sina, ki se bo imenoval Emanuel, to pomeni Bog z nami. Janez Krstnik pa s prstom kaže Jezusa in nam pravi: Glejte, Jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta. Mi potem obnovimo svojo vero v Jezusa, Božjega Sina.

Maja 1992 ste ob obisku papeža Janeza Pavla II. spremljali Milostno podobo v goriško stolnico. Kako se Vam je ta dogodek vtisnil v spomin?

Prenos svetogorske Marijine podobe v goriško stolnico, kjer je potem papež Janez Pavel II. pred njo molil rožni venec za duhovne poklice prvo soboto v mesecu in je radio prenašal to molitev po vsem svetu, si je zamislil goriški nadškof Antonio Vitale Bommarco. Z Marijino podobo je bila ta molitev okrepljena, saj je ta podoba ljudem na Goriškem in v sosednih deželah zelo priljubljena. Ljudi je navdušilo, da papež moli pred svetogorsko Milostno podobo.

Med obiskovalci Svete Gore slovite kot odličen spovednik. Čeprav Vas veže poklicna molčečnost, bi nam lahko o tem kaj zaupali?

Vsak človek se kesa svojih grehov, če le ni zaslepljen s sovraštvom ali drugimi strastmi. Kdor pa svojo vest zaduši, govori sicer olepševalno, da je odpravil vse pomisleke, toda v resnici je postal suženj greha in vest se bo vedno znova oglasila: »Grešil si!« Prerok je mogel reči skešanemu človeku: »Bog ti je odpustil grehe.« Kristus, ki je bil človek, a tudi resnični Bog, je dokazal s čudežem, da ima sam oblast odpuščati grehe. On je tudi naročil in določil: »Komur boste grehe odpustili, so mu tudi odpuščeni.« Zato pri spovedi vsak, kdor

se kesa svojih grehov, prejme po službi Cerkve Kristusovo odpuščanje grehov. Sem v službi Cerkve. Če se kdo kesa, mu moram izreči Kristusovo odpuščanje. Če pa se kdo ne kesa, mu nič ne pomaga, četudi bi mu izrekel odpuščanje. Brez kesanja ni odpuščanja.

Kot bralka Svetogorske Kraljice ugotavljam, da se nekateri pisci poimenujejo s patri, drugi z brati, ponekod pa zasledimo oznako OFM, kar je latinska kratica za Red manjših bratov. To bralce zmede, saj vse nagovarjamo s patri. Pod brate namreč razumemo tiste, ki se šele pripravljajo na študij teologije. V tej številki sta omenjena brata Andrej in Miha. Zakaj tudi sami vztrajate pri bratu in ne pri patru?

Naslov pater so začeli v Srednji Evropi uporabljati v dobi baroka, ki je ljubil vzvišenost. Uradno pa so se vsi frančiškani vedno in se tudi še danes imenujejo bratje. Ta naslov je vzet iz svetega evangelija po

Naslov pater so začeli v Srednji Evropi uporabljati v dobi baroka, ki je ljubil vzvišenost. Uradno pa so se vsi frančiškani vedno in se tudi še danes imenujejo bratje.

Mateju, 23. poglavje, vrsta 8-12. Tu Jezus naroča, naj ne uporabljamo naslovov učenik, oče, vodnik in pravi, naj bomo vsi bratje. Vendar me ne moti, če se kdo poimenuje pater ali če mene kdo tako nagovarja, ker vem, da je to pač samo ostanek baroka.

Za konec še nekaj šaljivega: Frančiškani ste na Gori dolga leta gojili krave, pridobivali mleko, delali maslo, sir... Kakšna je bila usoda zadnje svetogorske krave, za katero ste nazadnje skrbeli prav Vi?

To je bilo nadaljevanje obdelovanja zemlje, kakor so skrbeli zanjo naši predniki, povezani z naravo. Bilo je težko delo, a

je vzgajalo k odgovornosti in ljudi povezovalo med seboj. Pred dvema letoma sem se moral posloviti od zadnje krave, saj zdaj nabiram samo še zdravilna zelišča za svetogorsko pokoro, ki jo našim gostom radi ponudimo.

Hvala Vam, pater Pavel, za izčrpne odgovore. Občudovanje vzbuja Vaša ustvarjalnost, duhovna širina, odličen spomin, natančnost, ljubezen do poklica, odprtost za dialog, optimizem...In še vedno radi sedete za volan in se spustite po ostrih ovinkih s Svete Gore, na katero se marsikdo boji povzpeti.

Katarina Vuga

Skalniške zvezde

*Skalniške zvezde,
Prijazne in močne,
Globljeja zame nikjer
ni neba.*

*Te zvezde so vedno
Luči svetonočne –
Na Gori je večni
Božič doma.*

*U ta Betlehem svetli
Poromajte z mano,
Toplo pregrnimo
zibeli srca,
Saj Dete nebeško je
nam darovano
In Mati njegova
– ljubezen brez dna.*

*Toplo pregrnimo
zibeli srca!*

s. Krista Povirk

Mali Franciškov prijatelj

Bil je večer. Francišek Asiški se je prebijal skozi mraz zimske noči proti Porjunkuli. Ob Mariji angelski je hotel doživeti sporočilo svetega večera. Ko je bil prav blizu cerkvice, je zaslišal tihó ječanje. Ob poti, pod osamljenim hrastom, je ležal prezebel berač. »Kaj je, brat,« je vprašal Francišek, ko se je sklonil nad reveža, zavitega v cunje, »te zebe?« Berač je dvignil pogled in ta pogled je povedal, da ga zelo zebe. Francišek je slekel ogrinjalo in ga pokrtil. Ker se je še vedno tresel od mraza, ga je stisnil k sebi. In takrat se mu je zazdelo, da se je berač spremenil v Dete, ki se je berač smehljalo. Ko je Francišek po-

gledal bolje, ni bilo ne berača ne deteta, le ogrinjalo je ležalo na tleh. Francišek se je vesel zahvalil Bogu za znamenje in odhitel k bratom. Ko je odprl vrata cerkvice, je vzklíknil: »Bratje! Objeti sem smel samo božje Dete. In vem, kako ga lahko na ta večer in vsak dan objamete tudi vi!«

Povedal jim je ves dogodek in bratje so odhiteli vsak po svoji poti, da bi našli in razveselili Jezusa - Dete, ki je čakalo v siroti, bolniku, revežu, brezdomcu...

Zjutraj so se vrnili in veseli pripovedovali, kako so sveti večer preživeli s samim Jezusom.

p. Karel Gržan

Ljudske pobožnosti in adventni čas

Pričakovanje
Odrešenikovega
rojstva
obrača pozornost
na vrednoto življenja
in dolžnost,
da ga spoštujemo in
varujemo
od spočetja
dalje.

Glede na intuitivno razumevanje krščanskih skrivnosti ljudska pobožnost lahko dejavno prispeva k ohranjanju nekaterih vrednot adventnega časa, ki jih ogroža razvada, da se priprava na božič skrči na nakupovalne dejavnosti, združene s tisoči praznih ponudb, ki jih ponuja porabniška družba.

Ljudska pobožnost nasprotno govori, da moramo Gospodovo rojstvo praznovati zmerno in v veseli preprostosti, v solidarnosti z revnimi in ljudmi na robu družbe. Pričakovanje Odrešenikovega rojstva obrača pozornost na vrednoto življenja in dolžnost, da ga spoštujemo in varujemo od

spočetja dalje. Opozarja nas, da ne moremo skladno praznovati rojstva tistega, ki »bo odrešil svoje ljudstvo njegovih grehov« (Mt 1,21), ne da bi si prizadevali odstraniti iz sebe zlo greha in živeti v čuječem pričakovanju Tistega, ki bo prišel ob koncu časov.

Božični čas

Velik del bogate in neizmerne skrivnosti Gospodovega razodevanja močno odmeva in se izvirno izraža v ljudski pobožnosti, ki je zelo pozorna na dogodke v Gospodovem otroštvu, v katerem se razodeva njegova ljubezen do človeka. Ljudska pobožnost

namreč intuitivno doumeva:

✿ vrednost »duhovnega daru«, ki je lasten božiču: »Zakaj Dete nam je rojeno, Sin nam je dan« (prim. Iz 9,5), in je znamenje neskončne ljubezni Boga, ki »je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina« (Jn 3,16);

✿ sporočilo solidarnosti, ki ga božični dogodek prinaša: solidarnost s človekom, ki je grešnik, kajti Jezus, Bog, je postal človek »zaradi nas in zaradi našega zveličanja«, solidarnost z revnimi, kajti Božji

Sin »je postal ubog, čeprav je bil bogat, da bi po njegovem uboštvu mi obogateli« (2 Kor 8,9);

✿ svetost življenja in čudovit dogodek, ki se uresničuje ob vsakem rojstvu, kajti tedaj, ko je Marija rodila, je Beseda življenja prišla med ljudi in se nam razodela (prim. 1 Jn 1,2);

✿ vrednost mesijanskega veselja in miru, po katerem neskončno hrepenijo ljudje vseh časov: angeli označajo pastirjem, da je rojen Odrešenik, »knez miru« (Iz 9,5), in izrazijo vošč-

čilo »miru ljudem, ki so Bogu po volji« (Lk 2,14);

✿ ozračje preprostosti in skromnosti, ponižnosti in zaupanja v Boga, ki preveva dogodke ob rojstvu Deteta Jezusa.

Ker ljudska pobožnost tako globoko doumeva božični skrivnosti lastne vrednote, je poklicana k ohranjanju spomina Gospodovega razodevanja, tako da močno versko izročilo, povezano z božičnim, ne postane področje širjenja porabništva in pronicanja novega poganstva.

Direktorij za ljudske pobožnosti in bogoslužje

Svetogorski spomin

Solkanca

Jožeta Srebrniča
(1902-1992)

Tam na začetku poti na Sveto Goro bi moral biti kak svetogorski spomin.

Leta 1931 so širili tudi svetogorsko cesto. Na Boštjančevi (Komelovi) brajdi so podrli zid in ga prestavili za kakšne tri metre. Ob tem sem rekel: »Ker ni več kalonc, naj bi v zidu naredili majhno lino, kamor bi dali svetogorsko podobno.« Nisem še dobro vedel, kako naj bi to zgledalo. Mislim pa sem na Urško ... Nekaj v zvezi s Sveto Goro bi tam, kjer je bil vogal prerezan in je bila naprej nizka ograja, kjer so bile prej kalonce, gotovo pristajalo.

Tacchino, ki je imel apnenco, je rekel: »Ne tja. Tja mislim dati reklamni napis. Raje naredimo kapelico iz opeke.« Hitro sem naredil načrt za večjo

in globljo lino. Delavci so še isti dan sezidali lino, globoko kakih 80 cm. Tedaj pa je prišel državni nadzorni inženir in predlagal, naj se naredi kaj bolj pomembnega. Narejeno kapelico je ukazal podreti. Za novo, večjo kapelico so potem naročili cementne dele v cementarni pri Prinčiču na Katariniju, kar je stalo 3000 lir. Napravili so tudi lino za sliko, globoko le kakšnih 15 cm. Takoj sem videl, da je to napaka, ker bo dež sliko poškodoval. Naredil sem tudi skico za ograjico za rože, da bi jih veter ne prevrnil. Boštjanč, ki je bil dober človek in zaveden Slovenec, pa je ob kapelici vsadil dve lipi.

Priskrbeli so pločevino za sliko, sam sem kupil barve. Slikal sem v tisti hiši na vrtu pri Zavrtniku, kjer je zdaj križišče. V zgornjem velikem prostoru sem čez celo nadstropje imel atelje z velikim oknom, ki je bilo obrnjeno proti svetogorski cesti. Slikal sem cel mesec. Posvetovat sem se šel tudi s Francem Goršetom v Gorico. Pripomnil sem: »Tam na začetku poti na Sveto Goro bi moral biti kak svetogorski spomin. Bi šlo, če bi upodobil Marijino prikazanje pastirici Urški?« Rekel mi je: »Najlepši motiv je to. Najbolje je, da upodobiš tisti prizor.« Ker je bila lina v kapelici pokončna, sem se moral temu prilagoditi. Sliko sem naredil najprej na papir. Za Marijo je služila Slavica Zavrtnik, za Jezuščka pa Judita Perko – mama Ivanka je bila zelo vesela. Sveta Gora ima več vrhov. Narisal sem tako, da se jasno vidi svetogorski hrib, ki strmo pada k Soči. Marija prav nad tem vrhom z desnico kaže: »Tukaj naj mi zidajo hišo.« Hrib sem poudaril s svetlo črto, ki simbolno nakazuje, da je žarel, ko je Marija pokazala nanj. Naredil sem tudi skale, kravo, ovce, a vsega čim manj. V ozadju se vidi tudi hribovje Kobalarji. Rekel sem si: Ta slika bo

morala vsebovati idejo o miru. Jezusa sem si zamislil z oljčno vejico v rokah, (a tega nisem nikomur pravil, ker bi to bilo takrat lahko nevarno). V barvah sem se dobro znašel. Okrog Marije sem narisal mavrico – simbol miru, ki sem jo nekega dne videl prav na Sveti Gori. Dal sem barvo krmin – temno rdečo, vinsko, kobalt – nebesno plavo. Svetniški sij pri Jezusu ni bil potreben, ker je že pri Mariji. Podpisal sem se samo z oznako SREB 31. Na zadnjo stran plošče pa sem dal cel podpis. (Skico te slike sem pozneje dal Angelu Nemcu, da jo bodo v Italiji reproducirali, a mi je ni vrnil).

Hotel sem, da bi bila kapelica končana prav 24. maja, kot spomin na začetek prve svetovne vojne, ko je Italija napovedala vojno

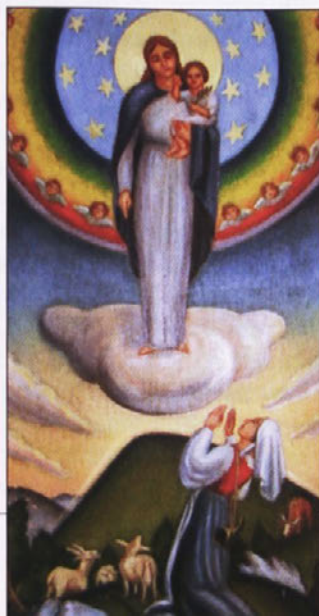
Avstriji. Čutiti smo vojne tegobe, ko so maja začele padati prve granate na Sabotin.

Leta 1931 je bil 24. maj na binkoštni ponedeljek, ko so Solkanci romali na Sveto Goro. Solkanskemu župniku Rejcu sem rekel, naj v cerkvi objavi otvoritev kapelice. A ni objavil, najbrž iz bojazni. Ob koncu romanja pa je prišel h kapelici z zborom, ki je zapel eno pesem. O sliki so rekli: »Lepa je!«

Romarji iz drugih krajev so ob kapelici kar obstali. Ljudje so žareli od začudenja. Nekateri so ob novi sliki pripomnili: »To ni nobena svetogorska Mati božja.« Rekel sem: »Mene ni zanimalo, kako je ta prizor upodobil Del Neri. Ta motiv je moj, imel sem drugačen prostor na razpolago.«

O novi kapelici sta pisali reviji Bogoljub in Leco dell'Isonzo. Dal sem tudi natisniti razglednice z novo sliko. V katoliški knjigarni v Gorici so mi šli na roko. Ing. Pegan mi je rekel: »Da, sliko ti bomo reproducirali, samo po ploščo moraš k fotografu.« Fotografiral je Oblak, natisnili pa so jo v Turinu s slovenskim in italijanskim napisom.

V.P.

Svetogorski dnevnik

brata Paolina Bassettija

Na Sveti Gori
pred 60 leti.
Iz dnevnika
p. Paolina
Bassettija.

23. november 1945

24. november 1945

Maševal sem na Kapeli. Spal sem prav dobro. Strigli smo se in si naredili redovniško tonzuro. Molil sem brevir in bilo je kar naenkrat poldne. Dogovoril sem se z bratom Rudolfom /Rudežem, op. prev./, da se bo jutri dopoldne preselil na Sveto Goro. Ob 13.30 sem se z bratom Otonom /Kocjanom, op. prev./ in Otmarjem /Vostnerjem, op. prev./ napotil v Solkan. Hodili smo skupaj do 14.30 in potem sem nadaljeval pot na Sveto Goro. Zvedel sem od gospe Ravnik, da je tudi Venceslav /Kokelj, op. prev./ že na poti. Dohitel sem ga malo nad Prevalom. Prišel je bil skozi Štmaver in po železniškem mostu v Solkan. Ob 16.30 sva že bila v samostanu, kjer so naju bratje z veseljem sprejeli.

Danes zjutraj smo zunaj zagledali dva prsta snega. Bratu Vitalu, ki se mora preseliti na Kapelo, sem pomagal odpreti nek zaboj, on pa se je medtem izrazil: »Zdaj grem jaz, pa ne bo dolgo, ko boste šli tudi vi vsi.« V kuhinji pa se je izrazil: »Bojim se, da bodo italijanskim duhovnikom naredili hude reči.« Predstojnik mu je odvrnil: »Pomirite se! Mi se ne spuščamo v politiko. Vedno spolnujemo samo svoje dolžnosti.« Pred nekaj dnevi pa je brat Vital meni rekel: »Nujno je za Sveto Goro, da sem tukaj, ker sem priljubljen pri partizanih.« Ob 15.00 je prispel brat Rudolf Rudež. Videl pa sem ga šele pri večerji. Ob 18.50 sem premišljeval v cerkvi. Streslo me je, ker se je vse okoli mene zamajalo. Ste-

kel sem v samostan. Vprašal sem druge, kaj se dogaja. Vsi so bili preplašeni, a nihče ni vedel, kaj je bilo. Je bil morda potresni sunek, morda močna eksplozija kje daleč, ker v bližini ni bilo slišati nobenega poka.

Prišli so trije romarji, dva moška in ena ženska.

25. november 1945

Danes je 27. in zadnja nedelja po binkoštih. Oblačno in hladno je. V cerkvi

je bilo malo ljudi. Na Sveti Gori je danes tudi zahvalna nedelja. Pri svetem obhajilu je bilo 17 ljudi. Ob 7.00 je bila maša s solo petjem. Bila je maša po namenu naše Tince in želel sem, da bi bila slovesna. Maševal sem ob 9.00. Ob 10.00, pri zadnji maši, je celebrant na koncu izpostavil Najsvetejše in zapel *Te Deum*, Hvala večnemu Bogu. Pri tej maši ob 10.00 je pela gospodična Marička iz Solkana. Vsem se je zdelo zelo lepo.

Po kosilu mi je p. predstojnik izročil hranilne knjižice svojih bančnih naložb. Domenila sva se, kaj je treba glede njih urediti. Za počastitev Tince smo po večerji dobili čaj z žganjem, pecivo in mandarine.

26. november 1945

Oblačno. P. predstojnik je šel s služkinjo Amalijo v Grgar. Moral je dobiti kot miloščino dovoljenje za pobiranje krompirja, fižola in drugih pridelkov. Brat Rudolf je šel z Venceslavom in Kuljatom pripravljat drva. Razkrili bodo s peskom pokrite bunkerje pod spomenikom. Razvrstil sem predstojnikove hranilne knjižice, 19 je vseh, po njihovih naslovih: samostanska blagajna, ustanovne maše in razno.

Danes bi bil moral iti v Gorico, da bi odpotoval v Trento. Toda premislil sem se in odložil potovanje na prihodnji teden, da bi lahko zaključil račune preteklega meseca. Če bi že zdaj odpotoval, bi nekaj računov ostalo in mesecne bi bil v celoti obračunan. Danes zvečer sta prišli dve romarici.

27. november 1945

Čudovit sončen dan.

P. predstojnik me je prosil za naslove oseb, ki sem jim med bivanjem v Solkanu posojal denar. Izročil sem mu jih.

Po kosilu je Vodičar z vozom pripeljal drva. Prosil sem ga, če bi lahko pripeljal k samostanu drva, ki so jih včeraj pripravili brat Rudolf, Venceslav in Kuljat, ko so razkrili neki bunker. Bil je takoj pripravljen. V eni uri, od 13.15 do 14.15 je z vozom pripeljal drva od spomenika k samostanu. Bilo je okoli 7 kvintalov suhih drv. Danes zjutraj sta brata Rudi in Venceslav osemkrat prinesla od tam po kos lesa, Tinca in Amalija pa štirikrat. Kolikokrat bi bili še morali prineseti? Danes zvečer je prišel Amalijo obiskat nek njen nečak. Poleg drugega mi je na moja vprašanja

povedal: »Kolikokrat so Američani hoteli z letali bombardirati svetogorsko svetišče! Mi smo to preprečili z vpitjem: Zvonik na Sveti Gori je več vreden kot vsi fašisti, ki so v njem.«

30. november 1945

P. predstojniku sem izročil računske knjige. Sinoči sem vpisal račune za ves mesec.

2. december 1945

Pripravil sem prtljago in vse potrebno za potovanje v Trento (Trident, op. prev.). Vzel sem 2.044 lir. Moram namreč kupiti klaviaturo za klavir.

Prišlo je 20 romarjev. Ob 10.00 sem pri maši pel na koru. Zelo dobro mi je pomagal brat Rudolf.

Povzetek mojega potnega dovoljenja, ki velja do 1. februarja 1946, potoval pa sem od 2. 12. 1945 do 17. 1. 1946.

S Svete Gore sem odšel okoli 13.00. V Solkan sem prišel nekaj minut čez 14.00. Prtljago sem odložil pri gospe Ravnik in šel v cerkev k češčenju svetega Rešnjega telesa. Pridigal je naš pater Otmar, begunec na Kapeli. Pridiga mi je bila všeč. Mislim, da me bodo pustili v miru,

toda moral sem pomagati tenorjem. Nato je bila kratka procesija po ulici Svete Ane, Via Silicana in po Svetogorski ulici. Orgljal sem pri blagoslovu. Vesel sem bil svojih nekdanjih pevcev.

3. december 1945

Ob 4.00 sem bil že pokonci. Brat Peter (Alkantara Boldin, op. prev.) mi je stregel pri maši. P. gvardijan mi je skuhal kavo. Na vlak sem prišel točno ob uri. Vozovnica je stala 240 lir.

V Vidmu (Udine) smo ob 8.30 prestopili na drug vlak. Do mesta Mestre nisem mogel videti skoraj ničesar. Rekel bi lahko, da so okna bila zabita. Namesto stekla so v njih bile deske in na sredi med njimi odprtina, široka okoli 10 cm.

V Mestre sem pripotoval ob 12.15. Kakšno razdejanje! Od postaje je ostalo takorekoč samo golo ogrodje. Imel sem čas do 16.50 in sem hodil po mestu. Vse je bilo poškodovano od bomb, zlasti v bližini železniške postaje. Rahlo je deževalo. Bil sem potr. Krenil sem k postaji in tam, kjer sem pred dvema letoma nekaj prigriznil, zdaj postojim na cesti. Spominjam se

vzravnanih Nemcev, ki so hodili mimo in me prezirljivo gledali. Zdaj je vse zginilo z njimi vred. Vseh vrst delavci pazljivo obnavljajo, odstranjujejo ruševine. Rahlo dežuje.

Stopim na vlak in ob 16.50 odpelje proti Veroni. Dobim prijetno družbo. Noč je in zunaj ni mogoče ničesar videti. V Veroni smo ob 21.15. Kakšno razdejanje! Voda teče od vseh strani. Nebo je jasno in mraz pritiska. Oblečen sem dobro, ne bojim se. Kupim dva kruhka z nadevano rezino mortadele, stala sta 50 lir, in četrt litra vina za 30 lir.

Že dolgo časa nisem videl italijanske vojaške in žandarmerijske uniforme in zdi se mi, da sem prišel z drugega sveta in da sanjam v poslušanju italijanske govornice v njenih narečjih in mnogoterih izgovorjavah vseh italijanskih pokrajin. Z nekim karabinerjem sem se pogovarjal več kot eno uro. Bil je v vojni v Grčiji, Albaniji, na Češkem.

Ob 23.00 sem šel popit še četrta litra vina za 30 lir. Potem sem se presedel v nekdanji oddelek prvega razreda. Bil sem utrujen, sedel sem na svojo prtljago, naslonil glavo ob dežnik in tako nekaj časa dremal. Prišli pa so v bližino vojaki, mladi, veseli in sproščeni. Prihajajo z dopusta. Nekdo izmed njih mi je podaril pomarančo, ki jo je bil utrgal doma.

4. december 1945

Nisem hotel iti v noben samostan, ker je bilo že prepozno in ker bo kmalu vlak spet odpeljal. Ob 3.30 sem iz čakalnice odšel na vlak. Rad bi se bil razgibal.

Ob 4.50 je motorni vlak, poln potnikov, odpeljal. Imel sem srečo, da sem dobil prostor na sedežu. Pri mestu Arci je bil sneg. Ob progi so se vrstile veli-

ke in majhne jame eksplozivnih bomb. Drugega pa sem mogel videti bolj malo. Ko smo se pripeljali do mesta Arco, smo prestopili na drug vlak. Most čez neki hudournik je porušen. Zaradi eksplozij so številne jame.

Trento. Prispel sem nekaj minut čez 8.00. Izčrpan grem v samostan. Zmučen sem in lačen. Pater gvardijan, Marco Vonzetta, me je nadvse prijazno sprejel. Šel sem k p. provincialu. Dolgo je govoril z menoj in vpraševal o vseh rečeh. Odgovarjal sem na kratko. Kmalu potem me je p. provincial določil, da bom šel v mesto Arco. Povedal pa mi je, da se mi bivanje v tem mestu ne bo štelo v dopust. P. tajnik dr. Eligio Malfatti mi je prikrbel dovoljenje za spovedovanje, veljavno tri leta. Po kosilu sem odšel k svojim domačim. Giovanni-

ja sem videl odhajati od doma. Bil je daleč proč in ljudje so bili na cesti, zato sem ga pustil, da je odšel. Doma sem našel svakinjo Lino. Ostal sem pri njej do 16.00 in potem odšel v urad obiskat Giovannija. Zdrav je in zadovoljen.

5. december 1945

Izročil sem p. Andreju, gvardijanu iz Mezzolombardi, sandale za p. Bernarda. Odposlal sem pismo p. Kamila. Ob 13.00 sem šel domov. Bili so vsi doma. Spet je pri njih Nelli. Devet let ga nisem videl in moj prvi vtis je bil kar najboljši. Velik je, razvit, razumen in postaven. Ob 16.00 grem z Nellijem na Corso Raornini in ga spremljam v službo. Potem grem naprej sam. Na lastne oči se hočem prepričati o trpljenju, ki so ga prestali moji someščani.

Trento 1945

Gledam spet trg S. Marini in Partela, bombardirana 2. septembra 1943, in zavijem v ulico Fondamentale. Prav do industrijskih šol ni nič novega. Tam pa se začnejo znamenja trpljenja. Električna centrala je razbita, mlin Villi pravtako in potem silno dolga vrsta hiš. V ulici Brenero se pravo razdejanje začne pri cerkvi sv. Martina. Železniška postaja ni močno poškodovana in tudi tramvajška postaja ne, toda na obeh progah je tlak popolnoma razdejan. Pravtako je močno porušeno območje železniških skladišč. Bomba je zadela tudi mlin Costa in cementno palačo (Cittadini).

Italija 1945

Šel sem prav do zadnjih hiš v ulici Brenero: na desni in levi hiše porušene,

napol razdejane ali zadete od bomb. Celo visoko po hribih Gersora sem videl poškodovane hiše. Cerkevno pročelje pri patrih kapucinih je bilo predrto. Zavetišče sv. Martina zadeto od bombe. Porušena hiša pri stebrišču v ulici Suffavogni, hiša blizu cerkve sv. Ane, palača zraven lekarne in v ulici S. Pietro pravtako - vse razbito. Pretresen sem se vrnil v samostan.

6. december 1945

Ob 12.30 sem se z avtobusom odpeljal k samostanu Delle Grazie. Vse lepo, a drago sem plačal. Kar naprej so puščali vrata odprta in vlekel je mrzel veter. Vožnja je stala 82 lir.

Prvič v življenju sem prehodil vse področje Giudicarie. Ker je zima, je seveda bilo tam malokaj občudovati. Prepričan pa sem, da tudi poleti tam ni kaj občudovati, ker je pot speljana večinoma pod hribom ali pod velikimi kamnitimi sloji. Vsekakor pa je bilo zanimivo gledati, kar še nikoli nisem videl. Nečemu sem se posebno začudil. Leta 1929 sem bil pri cerkvi S. Luigi v Podugnano. Cerkev in njeno mesto sta mi bili še vedno v spominu, toda ne spominjam se, da bi bil

kdaj videl ta kraj v celoti. Prišel sem nekaj minut čez 15.00 k cerkvi S. Tomaso. Hotel sem iti k samostanu, nisem pa poznal poti. Vendar sem šel po poti, ki je vodila k samostanu. Kjer je nekoč bil kamnolom, je zdaj zgrajena velika tovarena cementa. Nekdanja preprosta tovarna strešne in zidne opeke je zdaj zelo velika. Žičnica prevažna gradivo s hriba. Zunanost samostanske cerkve mi ne nudi nič novega. Spominjam se še pročelja iz let 1919 – 1920. Vstopim v cerkev in slišim brate, ki molijo psalme. Takoj razločim glas p. Massima Zirrija, p. provinciala, ki me je sprejel v samostan, in p. Ireneja Beninija, ki nas je povedel v noviciat v Trento.

Ustavil sem se v cerkvi, pozdravil po dolžnosti hišnega gospodarja in se razgledoval.

Kako lep oltar! Daje vtis svetosti. Stene so pofreskane. V mojih časih so visele na njih zavese. Te so zdaj prestavljene na kor.

Freske sicer niso nič posebnega, a vendar poživljajo cerkev. Barvna okna so pač preprosta. Niti senca niso tistih na Sveti Gori. Pokleknil sem na koru pred predstojnika, da me je blagoslovil in sem odšel v samostansko obednico.

Zleknil sem se na klop, ki obdaja veliko peč v obednici. Na klopi je dremal brat kuhar. Zbudil sem ga in prosil, naj mi da kaj jesti. Z največjo vljudnostjo mi je postregel z vinom, kruhom in klobaso. Trenutek nato vstopi p. Ambrogio Siberi. Več kot deset let se nisva videla. Je magister klerikov v Roveretu. Vstopita še p. Mariano in p. Ireneo. Pozdravijo me slovesno in sprejmejo tako lepo, da si kaj takega zamisliti ne bi mogel. Nekaj časa smo se

razgovarjali in se spominjali starih časov, potem pa so me povedli v samostansko nadstropje in mi dali na razpolago sobo, ki je običajno namenjena p. provincialu.

Ob 18.00 je devetdnevnic pred praznikom Brezmadežne. Ker ni bilo doma organista p. Efrema, sem orglal jaz. To je bilo moje prvo orglanje v nekem tridentinskem samostanu in v mestu Arco.

Štirje novinci so zelo lepo vzgojeni in olikani. Toda orglati ne zna nobeden.

So pa ti štirje: br. Germano Seculin iz Trsta, br. Benedetto Grattar iz Gorice, br. Carlo Sartorazzi iz kraja Ovia in četrti je br. Benjamin Hvala, moj bivši mašni strežnik v Batah, doma iz Grgarskih Raven.

Po večerji so patri ostali v obednici in smo dolgo govorili o vseh rečeh. Hoteli so vse zvedeti do podrobnosti.

Prevedel iz italijanščine

p. Pavel Krajnik

TAU

Duhovno
izobraževalno
središče

Poročilo o
dogajanju v
duhovnom
središču Tau
na Sveti Gori

Od avgusta do decembra letos se je v duhovno izobraževalnem središču Tau na Sveti Gori zvrstilo več skupin. Gostili smo birmance iz: Stare Gorice, Novega mesta, Batuj, Kosez in Kobjeglave. Duhovno obnovo so imele katehistinje iz novogoriških župnij, duhovne vaje pa študentje iz vse Slovenije, dve skupini zakoncev, otroci iz Ježice in Novega mesta. Gostili smo filmski maraton, pevce iz študentske skupine Mladost – pesem – prijateljstvo, romarje, ki so iz Ljubljane peš prišli na Sveto Goro. Vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu se zberejo razporočeni. Ob koncu kolektorskega leta pa imamo duhovne vaje v tišini po stopinjah svetega Frančiška.

manjše sestre svetega Frančiška

Sveti Miklavž

*Skrivnost in hrepenenje
decembrskih noči
budita sanje,
ki polnijo oči
majhne in velike,*

*da se plašno in zvedavo
ozirajo okrog,
ko iščejo sledi,
čeprav očem nevidne,
da se dobrotniku mudi.*

*Ko srce nemirno pričakuje,
vsaka stvar spregovori:
najmanjši zven nam vest budi,
v rdeči zarji je nebeška peka,
bežna senca pa Miklavževa obleka.*

*Miklavž v nebesih
se z nasmehom sklanja
in jemlje v roke pisma in želje
velike in goreče, pa tudi tiste,
izrečene kar tako, mimogrede*

*in gre na pot izpolnjevanja.
Dotakne se srca
skrbne mame, dobrega očeta,
mogoče tete ali strica,
gotovo tudi tvojega,*

*da v neko jutro zažari veselje,
polno izpolnitve,
otrok se zasmeji
in ti hvaležno rečeš:
Res, lepo je življenje!*

p. Stane Zore

Pastirica Urška

A black and white line drawing of a shepherdess in traditional attire, holding a staff and tending to a flock of sheep on a grassy hillside. The sheep are scattered around her, some facing her and others grazing. The drawing is simple and illustrative.

Od gozdnega parobka sem nekdo prihaja. Ne, ni drvar Simon. Kdo pa je?

Naslednji hip stoji pred Urško nenavadno lepa žena. Pastirica jo hoče pozdraviti, pa ne najde besed. Žena je tako lepa, da postane Urški nerodno zaradi zašitega predpasnika. Umakne se za korak nazaj.

»Gospa!«

Žena zažari v posebni svetlobi.

Urški reče:

»Povej ljudem, naj mi tukaj postavijo hišo in prosijo milosti.«

»Gospa, nebeška Gospa!«

Besedilo:
Berta Golob
Risbe:
Silva Karim

Vsak duhovnik uči po svoje

1. Tedaj niso več katoliki duhovniki, če vsak po svoje uči.
Tedaj verniki niso več kristjani, ker verujejo le temu ali drugemu duhovniku, ne pa Kristusu, ki je zaukazal: »Pojdite in učite spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal (cf Mt 28, 20).
Tedaj Cerkev ni več edina, če ne uči istih nauk.
Tedaj ne držijo več Kristusove besede: »Peklenska vrata je ne bodo premagala.«
Tedaj je Jezus prišel za stonj na svet.
Tedaj je konec krščanske vere.
2. Treba je tvojo trditev popraviti takole: »Resnice učijo iste, način učenja je različen.«
  - a) Resnice učijo iste. Tega menda ne trdiš, da bi nekateri duhovniki učili, da je greh - greh, drugi pa, da greh ni greh! Ali, da bi nekateri dejali, da se sme, drugi, da se ne sme nečistovati, krasti, obrekovati itd.
  - b) Način je različen. Ta je bolj hiter, drugi bolj oprezen; ta bolj, drugi manj skrben: ta bolj boječe nastopa proti razvadam, drugi bolj odločno; ta je bolj go-reč, drugi manj.

Ta upa pri vernikih več dobrega doseči, zato tudi več kreposti od njih zahteva. Drugi upa manj, zato manj zahteva.

To so pač različni darovi božji. Bog pa je eden, resnica pa je ena. »En Bcg, en krst, ena vera,« uči sv. Pavel.

3. Tebi se čudno zdi, da ti ta duhovnik kaj prepove, česar ti drugi ne prepoveduje. Zato praviš, da vsak po svoje uči. Še več: jeziš se, češ, zakaj je pa naš gospod tako strog?!

Kaj naj k temu rečem?

- a) Odgovor imaš že pod drugo točko.
b) Da bolj jasno spoznaš, ti to pojasnim s primeri.

Poslušaj lepe pesmi. Iste pesmi, pa kako različno jih pojejo: nekateri z občutkom, drugi brez njega! Ali so imeli organisti različne note? Ne! Iste. Toda ta je bil bolj skrben, drugi manj; ta je šel bolj na globoko, drugi je ostal na površju. Se mar ljudje jezijo nad skrbnim organistom? ... Pevci morda godrnjajo, ko jih učitelj strogo prijemlje; ko pa pesem lepo zapoje, so veseli.

Tako bodi tudi ti vesel, če imaš skrbnega dušnega pastirja, ki te strogo svari pred nevarnostmi grešnih priložnosti, ki te krepko vodi po poti čednosti.

c) Večkrat kak dušni pastir ne ve za kakšne razvade, zato ne nastopi, zato svari bolj splošno. Zato je slabo, če duhovnik ne ve, kako verniki živijo, kaj delajo in kod hodijo. Natančen duhovnik skuša to zvedeti in delati svari prav.

č) Na kozjih stezah ni ukazano levo ali desno hoditi, na državni cesti pa!

Dokler kdo hodi v duhovnem življenju po kozjih stezah, ne razume natančnih pravil. Zato se mu taka pravila tudi ne razkladajo. Ko sčasoma pride na lepšo pot, na cesto krepostnega življenja, je treba že več pozornosti, več reda, več postav, več strogosti.

Si mar nezadovoljen, da si se priboril na lepšo cesto? Ali bi še rad imel svobodo kozjih steza rajši kot odličnost napredka v duhovnem življenju?

Jezus sam nas opominja: »Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški.« (Mt 5, 48). Če to veš, kako se moreš še jeziti nad na-

tančnim ali, kakor ti praviš, strogim dušnim pastirjem?

4. Divaški g. župnik mi je pravil, da so v Istri nekje dobili gospoda, ki je bil zelo počasen: dolgo je pridigal in dolgo maševal. Šli so nekateri k škofu prosit drugega. Škof jim je ustregel. Pošlje jim mladega, hitrega, gibčnega. Tik tak sta bila pri kraju maša in pridiga. Zopet so začeli zmajevati z glavo, zopet so šli k škofu: »Ta ni za nas, je prehiter, naj gre proč!« Škof jih usliši. Prestavi hitrega gospoda. Verniki čakajo, kdaj bodo dobili novega. Pa ga ni bilo. Gredo zopet k škofu. Dobijo odgovor: »Nimamo nobenega!«

Pazi, da tudi ti s svojim kritiziranjem ne zgubiš dušnega pastirja. Pravzaprav si ga že izgubil, če ga ne poslušaj več, čeprav ga še vljudno pozdravljaš. Tisti škof je znal kaznovati izbirčne vernike. Tudi Bog zna to.

Srečko

Vir: Svetogorska kraljica, leto 1938

Izbral br. Dragan Vampola

Avgust

5. Skupina skavtov iz Mozirja. Društvo upokojencev iz Radeč.
12. Skupina starejših romarjev iz Gorice.
18. Skupina romarjev iz Šmartna pri Slovenj Gradcu. Romarji iz Zreč.
19. Skupina romarjev z župnikom iz Bukovice. Skupina peš romarjev iz Ljubljane.
20. Skupina romarjev z župnikom iz Zgornje Polskave. Romarji iz Cankove.
27. Gasilsko društvo iz Škocjana. Skupina romarjev z župnikom in kaplanom iz Žirov.
28. Zaključno srečanje gibanja "Pot". Skupina romarjev z župnikom iz Rovt.

September

3. Srečanje treh dežel.
4. Župnijsko romanje z župnikom in kaplanom iz Tolmina. Peš romarji iz Budanj.
5. Romarji iz Doline pri Trstu.
7. Srečanje Goriškega

- pastoralnega območja. Skupina upokojencev iz Vidma pri Ptuju.
8. Romarji iz župnije sv. Hilarija iz Benetk. Romanje iz doma upokojencev iz Podbrda, Petrovega Brda in Tolmina.
10. Škofijski molitveni dan za duhovne poklice. Društvo upokojencev iz Pristave pri Mestinji. Skupina molilcev rožnega venca iz Italije.
11. Župnijsko romanje z župnikom iz Bukovice.
12. Skupina romarjev iz Benetk.
13. Dve skupini Slovencev iz Amerike.
15. Društvo invalidov iz Mislinje.
17. Romarji z župnikom iz Šmartna v Rožni dolini. Romarji iz župnije Borovnica.
18. Romarji iz Commune Romano Ezzelino, Italija.
20. Skupina mladih Italijanov. Obiskovalci iz

- mestne četrti Magdalena/MB.
24. Romarji župnije sv. Bartolomeja iz Trevisa. Romarji iz župnije Zadobrova
25. Župnijsko romanje iz Ajdovščine. Župnijsko romanje iz Šturij. Romarji iz Podbrezij.
26. Skupina obiskovalcev s Filozofske fakultete.
30. Skupina slepih in slabovidnih obiskovalcev.

Oktober

1. Romarji z župnikom iz Stične. Skupina romarjev iz Tržiča.
2. Župnijsko romanje z župnikom iz Podnanosa. Romanje študentov iz FŠD v Ljubljana-Šiška. Skupina obiskovalcev iz Lenarta v Slovenskih goricah.
6. Društvo upokojencev iz Mengša.
7. Skupina učiteljev iz Trbovelj.
8. Romarji z župnikom iz Suhe pri Škofji Loki.
9. Molitveno srečanje

župnijskih zborov
GPO.

Župnijsko romanje
z župnikom iz
Mirna.

Skupina bivših
salezijanskih
gojencev iz Gorice.

15. Romanje dekanije
Vič-Rudnik.
Romarji z
župnikom iz Nevelj.
Romarji z
župnikom iz
Bistrice pri Trziču.

16. Romanje Kobariške
dekanije.
Romanje župnij iz
Brd.
Romanje župnije
Branik.
Romanje pevskega
zbor iz Velikih
Lašč.

17. Romarji z
župnikom iz
Škednja pri Trstu.

19. Romarji iz
doma starejših v
Gradišču.

22. Romarji z
župnikom iz Trziča.
Romarji iz Mozirja.
Romarji iz Zgornje
Polskave.

- Romarji z
župnikom iz
župnije Zasip pri
Bledu.
Skupina
obiskovalcev
planinskega
društva Slovenska
Bistrica.

24. Skupina

srednješolcev iz
Italije.

29. Skupina romarjev
iz Ljubljana-
Stožice.
Obisk okteta iz
Škofje Loke.
30. Romanje Kraške
dekanije.
Župnijsko romanje
z župnikom iz
Renč.

November

5. Skupina
obiskovalcev
pod vodstvom
Kompasa.
11. Skupina
obiskovalcev iz
ELES-a-SLO.
12. Romarji Circolo
ACLI Mario Fain.
Skupina
gimnazijcev iz
Želimlja.
Skupina
obiskovalcev iz
Golega Brda.
17. Skupina romarjev
iz Kamne gorice.
19. Pevski zbor
iz Nevelj pri
Kamniku.
20. Letni koncert APZ
Alojzij Mav
23. Udeleženci
konference
kapucinskih
provincialov iz
slovanskih dežel.
25. Romanje pevskega
zbor iz Vodice nad
Ljubljano.

Mati Božja, prosim te, da bi imela v tem šolskem letu dober uspeh in dobre ocene, enako pa tudi velja za brata Roka, in da bi imela dovolj prijateljev in primerne družbe. Hvala za vse, sveta Mati Božja in upam, da ne bom imela več težav z glavo. (Martina M.)

Mati Božja, prosim te, pomagaj mi preživeti, varuj me, vlij mi moči, da najdem smisel in ohranim iskren odnos s svojo hčerko. Prosim, dobro čuvaj tudi njo! Hvala! (H.)

Majko Božja, prosim Boga za moje osmero djece i njihove obitelji; da vlada mir, vjera i velika molitva među njima. (Anica I., BiH)

Hvala ti, Mati Svetogorska, za pomoč pri ureditvi zakonskih zadev pri M. in te prosim, da daš moč Petru za prenašanje boleznih in trpljenja. Prosim, da daš moč tudi meni in upanje v dobro. (M.)

Santa Maria, grazie per il Tuo aiuto. Ti prego sempre per le mie intenzioni, specialmente per le persone lontano da Te e tutto ciò che mi fa soffrire nella vita. Benedici Francesca e proteggila e aiuta il nostro amore. (Luca)

Majko Božja, moli svoga i našeg sina za tvrdu vjeru, molitvu i post, da uvijek imamo snagu nosit svoj križ, kojega si nama Isuse dao; i hvala, što nam ga pomažeš nositi, jer bez tebe ne bi mogli, dragi naš Isuse. (Anka Đ.)

Prosim te, Mati Božja, za našo mater, ki gre jutri na operacijo. Naj uspe. Da bosta zdrava in zadovoljna z očetom še dolgo med nami. Hvala. Naj čuti jutri (in vse dni) Tvojo bližino, da bo mirna in zaupljiva. Prosim, stoj ob strani tudi očetu. Hvala.

Varuj mi tudi vso našo družino. (N. N.) I pray for protection and happiness for my Nonno Franco, and I pray for his health and that I can see him again. Amen. (Talia I., AU)

Mariji se zahvaljujem za vse dobrote, ki sem jih v življenju prejela. Priporočam ji tudi svojega moža in vse moje ostale. (Marija B.)

Hvala ti, Svetogorska Kraljica, za zdravje in družino, ki jo imam ter za fanta. Pomagaj mi še naprej, da bom zdržala v sreči in nesreči. Ter da bi dobila službo, da bi tudi jaz pomagala k boljšemu življenju domačih. (Ingrid)

V soboto bova rekla DA. Prosim te, blagoslavljal najin zakon in pomnoži najino ljubezen. Pomagaj mi, da bom znala biti dobra žena. Naj slovo od ljubega doma ne bo pretežko in naj bo prihodnost prijetna. Pomagaj mi odgnati strahove in vame vlij optimizem. Hvala zanj, prosim, blagoslavljal ga! Stoj nama ob strani v življenju in naj naju nič ne loči! (N. M.)

Dar za Sveto Goro 50 €. (Marija)

V zahvalo Svetogorski Kraljici dar za glasilo 6.000,00 SIT. (D.)

20.000,00 v zahvalo za izpolnjeno željo. Dar naj bo za popravilo in obnovo cerkve. (Martina C.)

Dar 5.000,00 SIT Svetogorski Materi Božji. (Zorka Š.)

Svetogorski Kraljici v zahvalo 900 €. (Matelič Zofija)

Za cerkev na Sveti Gori 500.000,00 SIT (N. N.)

Svete maše

Ob nedeljah in praznikih:
ob 8.00, 10.00, 11.30 in 16. uri.

Ob delavnikih:

Jutranja sveta maša ob 7. uri
v kapeli prikazanja.

od 1. maja do 1. novembra ob 17. uri.

Vsako prvo nedeljo v mesecu ob 15. uri:
molitev za duhovno in moralno prenovo
slovenskega naroda

Vasko tretjo nedeljo v mesecu ob 15. uri:
molitev za nove duhovne in redovne poklice.

Skupine, ki nimajo svojega duhovnika in želijo
imeti sveto mašo, naj pokličejo po telefonu
(05) 330 40 20.

Sporočijo naj datum in uro, ko bi želeli imeti
službo božjo.

Spovedovanje

Vedno pred sveto mašo in med njo.

Od 7.45 do 12.00 in

od 14.30 do 17.00

Izven tega časa pozvonite na samostanski
zvonec.

Marijanski muzej

je odprt ob sobotah in nedeljah

od 9.00 do 17.00

pozimi (od 1. novembra do 1. aprila) je zaprt.

Naš naslov

Frančiškanski samostan Sveta Gora

Skalniška cesta 17

5250 Solkan

tel: 05/330 40 20

fax: 05/330 40 38

e-mail: bernard.golicnik@rkc.si

